

L'ALT EMPORDÀ

joan ferrerós

Decés del professor Albert Compte

| Geògraf, historiador i professor, sobretot a l'institut Ramon Muntaner de Figueres, on va exercir del 1957 al 1986, que es va jubilar. Vint-i-nou anys, un parell de generacions d'empordanesos que l'han vist dibuixar amb guixos de colors uns mapes exquisits, clars i precisos. Si la lliçó és d'història, el mapa va mostrant fronteres i moviments socials o militars, i si és de geografia, carenes i rius. Si Pau Vila va dir que per fer geografia s'ha de caminar, el Sr. Compte hi afegeix que s'ha de saber dibuixar. Mentre va fent el mapa, i complementant-se una cosa amb l'altra, a la vegada explica el tema d'esquena a una aula plena d'alumnes que el segueixen en silenci. Albert Compte formava part dels ensenyants que tenen la sort de dissuadir els estudiants de qualsevol atzagaiada sense fer cap crit ni gesticulació, només amb l'actitud natural, el rictus corrent i la mirada habitual. Com passa amb l'oïda musical o l'habilitat innata per dibuixar o escriure, que es té o no, i no es pot aprendre. Segur de si mateix, quan gairebé cap professor portava els alumnes enlloc, Compte els acompanyava al que ell en deia «el casc antic de Figueres»: Peralada i Castelló

d'Empúries, i a Ullastret i Empúries. Nascut a la veïna Castelló, arribar a ser professor del Muntaner era un desig que l'acompanyà des de l'ús de raó professional. Va passar per escoles del seu poble, del Collell, al Muntaner mateix, per la universitat, i treballà a Barcelona, Lleida i Cartagena esperant que sortís la plaça de catedràtic del centre figuerenc. Tornat a l'Empordà, a contracor va ser director del centre uns anys, però el que en realitat li agradava d'exercir al Muntaner eren cinc coses. Ser prop de casa; fer classe, i amb llibertat d'ensenyament (amb relació als centres privats); el sou, no pas alt però suficient; el prestigi social, ai!, que en el seu temps tenien els professors, i els períodes de vacances que li permetien treballar en la recerca, posem, de la seva tesi doctoral, *Geografia del Alto Ampurdán* («Pirineos», 1963-1964), o catalitzar les coses del «seu» Institut d'Estudis Empordanesos. Un pla de vida que seguí, com era ell, ordenadament.

Festival del Circ Ciutat de Figueres

| Parlant de l'institut Ramon Muntaner, s'escau que n'ha estat alumne Genís Matabosch, director del Festival, que ha recollert un altre gran èxit: 75 artistes arribats de 14 països i que han presentat 24 actuacions inèdites a Europa; 30.000 entrades per a 10 funcions per al públic en general i set més per a escolars; una web en quatre idiomes: català, castellà, francès i anglès; cada vegada més francesos i barcelonins que arriben en TGV, a més de la gentada local...

EL BAIX EMPORDÀ

puri abarca

Què hem de fer amb la casa de Rodoreda?

| Els propietaris de la casa El Senyal Vell, de Romanyà de la Selva (on l'escriptora catalana Mercè Rodoreda va passar llargues temporades mentre construïa el seu propi habitatge en el mateix poble), la posen a la venda. L'Ajuntament de Santa Cristina d'Aro (terme al qual pertany Romanyà) ja ha dit en reiterades ocasions que no té diners per comprar la casa, actitud comprensible davant la crítica situació de les finances locals (endèmica en aquest nivell de l'administració i agreujada per la crisi econòmica global) i l'augment de necessitats socials en els municipis. Altres administracions tampoc han mostrat interès a efectuar-ne la compra, i la Fundació Mercè Rodoreda s'ho rumia, tot i que adverteix que sola no podrà assumir el cost total d'una iniciativa que hauria d'incloure un projecte museogràfic, obres a la casa i serveis complementaris, com ara la contractació de personal.

A Romanyà, Mercè Rodoreda hi va escriure algunes de les seves obres més reconegudes, com *Mirall trencat* (1974) o els viatges de *Viatges i flors*. Es va inspirar en els paisatges que l'en-

>> *Empress durant la seva actuació al Festival del Circ Ciutat de Figueres.*

MANEL SALA